

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 9Cdo/2/2024                    |
| Identifikačné číslo spisu: | 8615204788                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 29.01.2025                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Soňa Mesiarkinová        |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2025:8615204788.1 |

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu F. narodeného V.. 2, proti žalovanej Obci Korejovce, Krajná Poľana, Korejovce 35, IČO: 00330566, zastúpenej JUDr. Jozefom Bujdošom, advokátom, Stropkov, Hlinky 262/6, o určenie povinnosti uhradiť odmenu za poskytovanie právnych služieb, vedenom na Okresnom súde Svidník, v súčasnosti Okresnom súde Bardejov, pod sp. zn. 6C/175/2015, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 27. júla 2023 sp. zn. 17Co/34/2023, takto

### rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaná má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

### Odôvodnenie

1. Okresný súd Svidník (ďalej aj okresný súd alebo súd prvej inštancie) rozsudkom z 1. decembra 2022, č. k. 6C/175/2015-500, potom ako uznesením z 25. októbra 2022 pripustil zmenu petitu žaloby tak, že v konečnom štádiu konania boli predmetom uplatneného nároku žalobcu za každé samostatné konanie tieto nároky:

„Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi odmenu za úkony vo výške 3.637,84 eura, paušálnu odmenu za 6 úkonov vo výške 43,35 eura, náhradu za premeškaný čas vo výške 268,29 eura, základnú náhradu vo výške 98,28 eura a náhradu za spotrebované pohonné hmoty vo výške 102,916 eura, to všetko s 8,05 % ročným úrokom z omeškania od 1. februára 2015 do zaplatenia.

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi odmenu za úkony vo výške 615,17 eura, paušálnu odmenu vo výške 91,52 eura, náhradu za premeškaný čas vo výške 249,88 eura, základnú náhradu vo výške 197,64 eura a náhradu za spotrebované pohonné hmoty vo výške 102,92 eura, to všetko s 8,05 % ročným úrokom z omeškania od 1. februára 2015 do zaplatenia.

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi odmenu za úkony vo výške 24.261,136 eura, paušálnu odmenu vo výške 246,27 eura, náhradu za premeškaný čas vo výške 509,68 eura, základnú náhradu vo výške 296,46 eura a náhradu za spotrebované pohonné hmoty vo výške 1.242,816 eura, to všetko s 8,05 % ročným úrokom z omeškania od 1. februára 2015 do zaplatenia",

rozhodol tak, že výrokom

„A.

I. Žalobu zamieta.

II. Žalovanej priznáva proti žalobcovi náhradu trov konania v plnom rozsahu, o výške ktorej bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku vydaným súdnym úradníkom.

B.

I. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 712,29 eura s 5 % úrokom z omeškania ročne od 3. 3. 2017 do zaplatenia do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Vo zvyšku žalobu zamieta.

III. Žalobcovi priznáva proti žalovanej náhradu trov konania v rozsahu 13,32 %, o výške ktorej bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku vydaným súdnym úradníkom.

C.

I. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 1.257,66 eura s 5 % úrokom z omeškania ročne od 18. 3. 2017 do zaplatenia do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Vo zvyšku žalobu zamieta.

III. Žalovanej priznáva proti žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 90,54 %, o výške ktorej bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku vydaným súdnym úradníkom."

Súd prvej inštancie uviedol, že výrok A. sa týka žaloby podanej vo veci sp. zn. 6C/175/2015 a pôvodného konania sp. zn. 4C/1321/97. Výrok B. sa týka pôvodne žaloby vo veci sp. zn. 6C/6/2017, ktorá žaloba bola spojená s predchádzajúcim konaním a táto žaloba sa týka pôvodného konania sp. zn. 3C/46/2010. Výrok C. sa týka uplatneného nároku žalobcu žalobou pod sp. zn. 6C/8/2017, kde si uplatňuje nárok na odmenu za pôvodné konanie vo veci sp. zn. 8C/320/1999.

2. Krajský súd v Prešove (ďalej aj odvolací súd) rozsudkom z 27. júla 2023 sp. zn. 17Co/34/2023 rozhodol tak, že potvrdzuje rozsudok súdu prvej inštancie v zamietavých výrokoch A I., B II. a C II. a v súvisiacich výrokoch o trovách konania A II., B III., C III.. Žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi nepriznal.

2.1. Odvolací súd uviedol, že žalobca v žalobe, vrátane žalôb spojených konaní, si uplatnil nárok na odmenu za poskytnuté služby právnej pomoci podľa § 724 a nasl. Občianskeho zákonníka. Žalobca zastupoval žalovanú, okrem iného v troch sporoch, ktoré sú predmetom tohto konania. Ide o konanie vo veci sp. zn. 4C/1321/1997, sp. zn. 8C/320/1999 a sp. zn. 3C/46/2010. Žalobca nesúhlasil so zamietavými výrokmi prvoinštančného rozhodnutia a s výrokmi o trovách konania, majú za to, že mu patrí náhrada trov právneho zastúpenia v plnom rozsahu podľa vlastného vyúčtovania.

2.2. Pokiaľ žalobca namietal nesplnenie procesných podmienok v rámci konania, odvolací súd nezistil absenciu žiadnej procesnej podmienky, ktorá by tvorila prekážku ďalšieho riadneho konania vo veci. Žalobca v odvolaní žiadnu procesnú podmienku bližšie nekonkretizoval. Odvolací súd tiež nezistil porušenie žiadneho z čiastkových práv na spravodlivý proces. To, že prvoinštančný súd právne vec posúdil inak, ako si to predstavoval, resp. predpokladal žalobca, neznamená, že mu boli zákonom garantované práva odňaté.

2.3. Žalobca ďalej namietal nevykonanie navrhnutých dôkazov a nesprávne skutkové zistenia prvoinštančného súdu. Odvolací súd zisťoval, či v prejednávanej veci prvoinštančný súd nevykonával navrhované dôkazy potrebné na zistenie skutkového stavu. Nezistil, že by prvoinštančný súd niektorý z navrhovaných dôkazov nevykonával. Vykonával všetky navrhnuté dôkazy relevantné pre rozhodnutie o veci.

Prvoinštančný súd správne vyhodnotil, ktoré z dôkazov je vo veci potrebné vykonať a následne aj vyhodnotiť, ktorý dôkaz je spôsobilý priviesť súd k ďalším skutkovým zisteniam, a ktoré dôkazy majú vplyv na správne ustálenie skutkového stavu. Prvoinštančný súd tieto dôkazy hodnotil podľa svojej úvahy každý dôkaz jednotlivo a vo vzájomnej súvislosti. To, akým spôsobom hodnotil dôkazy súd uviedol v odôvodnení svojho rozhodnutia. Súd dôkazy hodnotil v prejednávanej veci správne, dospel k správnym skutkovým zisteniam, pretože výsledky hodnotenia dôkazov zodpovedajú pravidlám formálnej logiky. Žiaden z dôkazov prvoinštančný súd neopomenul, nie všetky dôkazy priniesli pre žalobcu priaznivé rozhodnutie o veci a nie všetky dôkazy bolo potrebné pri ustáľovaní skutkového stavu aj vyhodnocovať. Tento postup prvoinštančného súdu bol postupom autonómnym, do ktorého odvolací súd nezasahuje. Odvolací súd sa len stotožnil so skutkovým stavom tak, ako ho zistil prvoinštančný súd a bol týmto skutkovým stavom viazaný.

2.4. Žalobca bližšie neuviedol, v čom spočíva nesprávne právne posúdenie veci, jedine namietal, že prvoinštančný súd pri zmluvách o odmene advokáta nepostupoval v súlade s týmito zmluvami a považoval ich za neplatné a následne, že pri určovaní odmeny vychádzal z § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky, nie podľa § 10 ods. 1 tejto vyhlášky. Namietal ďalej tú okolnosť, že v spore, kde žalovaného zastupoval voči dvom subjektom, sa mu odmena krátila. Otázkou platnosti alebo neplatnosti zmlúv o odmene, ktorú uzatvoril žalobca a žalovaný 9. augusta 2023, sa odvolací súd zaoberal už v svojom predchádzajúcom zrušujúcom rozhodnutí č. k. 17Co/6/2021-468. Ani v tomto štádiu konania a po vykonaní dokazovania po opätovnom prehodení celej situácie prvoinštančným súdom, nedošlo k žiadnym zmenám v skutkovom a právnom posúdení platnosti týchto zmlúv. Ide o dve zmluvy, ktoré boli uzatvorené dňa 9. augusta 2023. Jedna zmluva bola uzatvorená na odmenu vo výške 20.776 Sk medzi žalobcom a žalovaným a druhá za 28.902 Sk za úkon. Už v predchádzajúcom rozhodnutí odvolací súd poukázal na zákon č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení, podľa ktorého finančné prostriedky, ktoré má k dispozícii obec, sú majetkom obce. Podľa § 8 ods. 6 tohto zákona, majetok obce a nakladanie s ním upravuje osobitný zákon, a to zákon č. 138/1991 Zb. o majetku obcí. Podľa zákona o obecnom zriadení č. 369/1990 Zb., a to podľa § 11 ods. 4, obecné zastupiteľstvo rozhoduje o základných otázkach života obce, najmä je mu vyhradené určovať zásady hospodárenia a nakladania s majetkom obce a s majetkom štátu, ktorý užíva, schvaľovať najdôležitejšie úkony týkajúce sa tohto majetku a kontrolovať hospodárenie s ním. Dohoda o odmene, ktorú má poskytnúť obec advokátovi (žalobcovi), ktorý zastupuje obec, je dôležitý úkon. Týka sa majetku obce, pretože z majetku obce je poskytovaná odmena advokátovi. Táto odmena podľa uvedených zmlúv predstavovala zmluvnú odmenu vo forme paušálnej sumy, ktorá značne prevyšuje odmenu, ktorá by žalobcovi patrila v súlade s vtedy platným právnym predpisom o odmeňovaní advokátov (vyhláška č. 163/2002 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb). Ide o úkon, ktorý sa dotýka majetku obce, tento úkon zaväzuje obec vo väčšom rozsahu, než to právny predpis ukladá pri bežných úkonoch bez takejto paušálnej dohody o odmene. Bolo preto povinnosťou, aby takýto úkon starostky bol schválený obecným zastupiteľstvom, nielen podpísaný štatutárom obce. Štatutár obce môže nakladať s majetkom obce len spôsobom, na ktorý dalo obecné zastupiteľstvo súhlas. Dohodu o odmene v prvom aj druhom prípade malo preto schváliť obecné zastupiteľstvo, čo sa nestalo, resp. nebolo to preukázané. Žalobca dôkazné bremeno neunesol, a preto takéto dohody nemôžu byť platné. Preto v prípade vo veci sp. zn. 4C/1321/97 a sp. zn. 8C/320/99 bolo potrebné vychádzať z odmeny za poskytovanie právnych služieb iným, ako paušalizovaným spôsobom. Súd prvej inštancie právne vyhodnotil, že uvedená dohoda o odmene je neplatná aj v jednom, aj v druhom prípade.

2.5. Pokiaľ žalobca namietal nesprávne právne posúdenie veci, keď tvrdil, že v konaní sp. zn. 4C/1321/97 a sp. zn. 8C/320/99 mu patrí náhrada z ceny predmetu konania, odvolací súd poukázal na ustálenú súdnu prax a na správne závery prvoinštančného súdu. Pri rozhodovaní o trovách právneho zastúpenia musí súd zohľadniť, či predmetom sporu nie je definitívne určenie existencie konkrétneho práva, ale určenie súladu určitej právnej skutočnosti so zákonom, ktoré vyvoláva ďalšie právne konsekvencie, predpokladané osobitným zákonom. Pri týchto sporoch je tak potrebné vychádzať zo základnej sadzby tarifnej odmeny podľa § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky, vychádzajúc z toho, že ide o neoceniteľný predmet konania. V prejednávanej veci žalobca tvrdil, že práve v konaní sp. zn. 4C/1321/97 o určenie neplatnosti darovacej zmluvy a v konaní sp. zn. 8C/320/99 o určenie neplatnosti kúpnej zmluvy, sa mal predmet sporu oceňovať aj pri určovaní odmeny advokáta. Odvolací súd už v minulosti poukázal na ustálenú súdnu prax a aj v súčasnej dobe zotrval na názore, že pre účely výpočtu

odmeny za poskytovanie právnych služieb, je potrebné vychádzať z neoceniteľného predmetu konania, pretože predmetom sporu ani v jednom prípade nebolo určenie konkrétneho vlastníckeho práva, ale bolo určenie neplatnosti zmluvy, kde vlastníctvo určené nebolo. Pre preukázanie vlastníckeho práva bolo potrebné vyvolávať ďalšie konzekvencie predpokladané osobitným zákonom. Odvolací súd zotrval na svojom právnom názore, ktorý vyjadril už v minulosti pri riešení tejto otázky, kedy uviedol, že v konaní o určenie neplatnosti právneho úkonu je predmet konania neoceniteľný peniazmi. Nejde o konanie o určenie vlastníckeho práva a výsledok konania o neplatnosť právneho úkonu nezakladá priamo vlastnícke právo žalobcu v takomto konaní v prípade úspechu v spore. Otázka platnosti či neplatnosti právneho úkonu je riešením predbežnej otázky, ktorá je relevantná pre následné zisťovanie a určovanie vlastníckeho práva oprávnenej osoby.

2.6. Odvolací súd na potvrdenie správnosti tohto názoru poukázal na aktuálny nález Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej aj len ústavný súd) z 9. februára 2021 sp. zn. IV. ÚS 652/2020-35, kde v obdobnej veci sa ústavný súd k tejto otázke vyjadril rovnakým spôsobom, ako je doterajšia rozhodovacia prax.

2.7. Žalobca ďalej namietal, že prvoinštančný súd mu znížil odmenu za zastúpenie dvoch osôb v jednom spore, keď z uvedeného vyplýva, že vlastne ďalšia osoba je zastupovaná bezplatne. Odvolací súd sa stotožnil so záverom prvoinštančného súdu, že § 13 ods. 2 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. stanovuje, že základná sadzba tarifnej odmeny sa zníži o 50 %, ak ide o spoločné úkony pri zastupovaní dvoch alebo viacerých osôb. Vo veci sp. zn. 4C/1321/97 žalobca zastupoval okrem Obce Korejovce aj ďalšiu osobu. Preto správne postupoval prvoinštančný súd, keď mu tarifnú odmenu znížil o 50 % pri spoločných úkonoch. Prvoinštančný súd postupoval aj v súlade s ustálenou súdnou praxou (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 8. marca 2018 sp. zn. II. ÚS 137/2018), v ktorom ústavný súd uviedol, že pri spoločnom právnom zastúpení dvoch osôb jedným advokátom sa základná sadzba tarifnej odmeny za každý úkon právnej služby u oboch z nich zníži o 50 %. Z uvedeného odvolací súd uzavrel, že odvolacia námietka žalobcu nebola dôvodná.

2.8. Pokiaľ žalobca namietal, že prvoinštančný súd priznal v spore náhradu trov konania vo výrokoch B/ a C/, kde čiastočne bol úspešným nárok na náhradu trov konania aj žalovanej, odvolací súd uviedol, že prvoinštančný súd postupoval správne, keď samostatne v každej jednej veci, ktorá bola spojená na spoločné konanie, rozhodol samostatným výrokom o náhrade trov konania. Podľa § 255 Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP) platí zásada úspechu v spore. Úspech v spore sa neodvodzuje od toho, či bola strana sporu úspešná čo do základu, ale pokiaľ základ je daný, dôležitý je úspech čo do výšky. To, že v prvom výroku A. bola priznaná náhrada trov konania podľa § 255 ods. 1 svedčí o tom, že žalovaná bola v spore plne úspešná, pretože sa ubránila žalobcovmu nároku na odmenu. Vo výroku B. bola náhrada trov konania priznaná žalobcovi, a to preto, že nárok žalobcu bol daný. Bolo pri určení miery úspechu žalobcu voči žalovanej rozhodujúce zistenie, v akom rozsahu uplatnený nárok čo do výšky zodpovedá prisúdenému nároku. Z prisúdenej sumy sa potom určuje miera úspechu v spore pri rozhodovaní o trovách konania. Obdobne je tak aj vo výroku C., kde nárok žalobcu bol uznaný za dôvodný len čiastočne oproti uplatnenému nároku, a preto správne zisťoval prvoinštančný súd pomer úspechu a neúspechu strán sporu a správne v závislosti od zásady úspechu vo veci aj rozhodol. Keďže žalobcovi z celej uplatnenej sumy bola priznaná len čiastočná náhrada, v prevažnej miere bola úspešná žalovaná, žalovanej patrí voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania, pretože žalovaná sa vo väčšej miere ubránila uplatňovanému nároku zo strany žalobcu. V prejednávanej veci nebol predmet plnenia závislý od úvahy súdu, resp. od znaleckého posudku alebo iných okolností vyplývajúcich z vykonaného dokazovania. Uplatnený nárok bol priamo daný a vyčísliteľný pred podaním žaloby, nezávisí od preukazovania na pojednávaní. V takom prípade úspech nebolo možné merať úspechom v osobitných druhoch konania, kde úspech je už len samotné vyhovieť žalobe čo do základu, pričom výška finančnej náhrady trov konania závisí od prisúdenej sumy. V prejednávanej veci nešlo o tento prípad, a preto správne postupoval prvoinštančný súd, keď pri rozhodovaní o trovách konania mieru úspechu odvodzoval od prisúdenej istiny.

3. Proti rozsudku krajského súdu podal dovolanie žalobca, z dôvodu, že nesprávnym procesným postupom znemožnil mu uskutočniť jeho procesné práva v takej miere, že výrok rozhodnutia založil na nedostatočne zistenom skutkovom základe a nesprávnom právnom posúdení veci, čím došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f) CSP). Podrobne vytýkal odvolaciemu súdu, že

automaticky prevzal nedostatočne zistený skutkový stav veci, neoboznámil sa s obsahom spisu a osvojil si ničím nepodložené tvrdenia žalovanej a opakoval priebeh nielen predmetného konania ale i konaní, ktoré predchádzalo vo vzťahu k jeho uplatneným trovám právneho zastupovania žalovanej. Navrhol, aby napadnuté rozhodnutie bolo zrušené a vec vrátená odvolaciemu súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie.

4. K dovolaniu sa podrobne vyjadrila žalovaná, ktorá taktiež zopakovala priebeh konania a navrhla, aby dovolanie ako neprípustné bolo odmietnuté, nakoľko zo strany konajúcich súdov nedošlo k nesprávnemu procesnému postupu tým, že by nebolo zachované rovné postavenie strán alebo, že by súdy nesprávne vyhodnotili vykonané dôkazy a tým by došlo k porušeniu žalobcu na spravodlivý proces.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), dospel k záveru, že dovolanie žalobcu nie je prípustné.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 ods. 1 CSP.

7. Z hľadiska ústavného aspektu treba rešpektovať právomoc najvyššieho súdu ústavne konformným spôsobom vymedzovať si prípustnosť vecí v konaní o dovolaní a vychádzať z toho, že v prvom rade je vecou najvyššieho súdu určovať si koncepciu interpretácie prípustnosti mimoriadnych opravných prostriedkov, a to za predpokladu, že táto nie je nepriateľská z hľadiska ochrany základných práv a slobôd.

8. Dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami, ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu z akýchkoľvek dôvodov a hľadísk.

9. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená, musí byť vyvážené sprísnenými a jasne čitateľnými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať bezbreho; namiesto je skôr zdržanlivý (uvážený) prístup. Dovolací súd opakovane konštatuje aj v súlade so závermi ústavného súdu, že dovolacie konanie má povahu typického „advokátskeho procesu“, a to nielen vzhľadom na znenie sporového poriadku. Spracovaniu dovolania a celkovej kvalite zastupovania dovolateľa musí advokát, dovolateľ, ktorý má vysokoškolské vzdelanie druhého stupňa, ale aj zamestnanec dovolateľa, ktorý je právnická osoba, nevyhnutne venovať zvýšenú pozornosť. Dovolací proces je v porovnaní s predchádzajúcou právnou úpravou podstatne rigoróznejší a odborne náročnejší. Z hľadiska posúdenia prípustnosti dovolania je teda podstatné správne vymedzenie dovolacích dôvodov spôsobom upraveným v zákone (§ 431 až § 435 CSP), a to v nadväznosti na konkrétne, dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu. Pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania, nemožno dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu podrobiť vecnému preskúmaniu v dovolacom konaní.

10. Dovolaťel' vyvodzoval prípustnosť svojho dovolania s poukazom na § 420 písm. f) CSP, v zmysle ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala mu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, majúci za to že: „odvolací súd nesprávnym procesným postupom znemožnil mu uskutočniť jeho procesné práva v takej miere, že výrok rozhodnutia založil na nedostatočne zistenom skutkovom základe a nesprávnom právnom posúdení veci, čím došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces“.

10.1. Pokiaľ dovolateľ namietal, že procesným postupom súdu nižšej inštancie došlo k zásahu do jeho práva na spravodlivý súdny proces, dovolací súd poukazuje na to, že podstatou tohto práva je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na neustrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces pre procesnú stranu nevyplyva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

11. Dovolací súd pri posudzovaní dôvodnosti namietaného porušenia procesných práv dovolateľa nezistil také nedostatky v postupe odvolacieho súdu, ktoré by odôvodňovali záver, že jeho závery by boli svojvoľné a prekvapivé alebo zjavne neodôvodnené. Z obsahu preskúmaného rozhodnutia odvolacieho súdu nevyplyva taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu.

12. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP tak nemožno považovať to, že súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa.

13. Najvyšší súd dopĺňa, že nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu nie je v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu považované za vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP (v tomto smere najvyšší súd poukazuje na naďalej opodstatnené závery vyjadrené v judikátoch R 37/1993 a R 125/1999, R 42/1993, R 6/2000). Súlad tohto právneho názoru s Ústavou Slovenskej republiky posudzoval už ústavný súd, nedospel však k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti (II. ÚS 465/2017). Rovnako prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nezakladá ani to, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu (prípadne) spočívalo na nesprávnych právnych záveroch, t. j. nesprávnom právnom posúdení veci (porovnaj judikáty R 54/2012 a R 24/2017).

14. Dovolací súd poukazuje aj na § 433 Civilného sporového poriadku, prihliadajúc k obsahu dovolania dovolateľa, ktorý uvádza, že dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom. Tento, možno na prvý pohľad príliš formálny príkaz nie je samoúčelný, ale je vyjadrením toho, že najvyšší súd sa má v zmysle zákonnej úpravy vo svojich rozhodnutiach zaoberať dôvodmi, ktoré má povinnosť konkrétne uviesť právny zástupca, ktorý je na to kvalifikovaný svojím vzdelaním a profesiou, v danom prípade sám dovolateľ disponuje právnickým vzdelaním druhého stupňa a nie dôvody prípustnosti a dôvodnosti dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku sám vyhľadávať. Vzhľadom na základný obsah dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku s prihliadnutím na to, že právna istota a stabilita nastolené právoplatným rozhodnutím sú v právnom štáte narušiteľné len mimoriadne a výnimočne, má dovolanie slúžiť len na nápravu výnimočných najzávažnejších procesných pochybení, t. j. zmätočných rozhodnutí a na riešenie otázok zásadného právneho významu a zjednocovanie judikatúry so svojím nezameniteľným vplyvom na posilňovanie princípov právnej istoty. Z hľadiska uvedeného nie je prípustné, aby dovolateľ, sám kvalifikovaný svojím vzdelaním, poukázal v dovolaní na svoje podania pred súdmi nižších stupňov, ale musí v dôvodoch v prvom rade odôvodniť prípustnosť dovolania tak, aby najvyšší súd mal základ pre svoje rozhodnutie o tom, či dovolanie je spôsobilé vyvolať ten procesný následok, že ho dovolací súd vecne prejedná. Aj pri všetkej snahe o autentické porozumenie dôvodov prípustnosti dovolania z hľadiska samým dovolateľom označeného § 420 písm. f) CSP, dovolací súd dôvody prípustnosti dovolania, ako už uviedol vyššie nevzhladol. Tak ako už bolo uvedené, pokiaľ by dovolací súd za tohto stavu nebral do úvahy absenciu náležitostí prípustnosti dovolania a napriek tomu by pristúpil aj k posúdeniu dôvodnosti dovolania, uskutočnil by procesne neprípustný dovolací prieskum, priečiaci sa nielen všeobecnej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v CSP, ale aj konkrétnemu cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 CSP. Postup dovolacieho súdu by v takom prípade dokonca porušil základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane (II. ÚS 172/03).

15. Najvyšší soud na základě uvedeného dovolání žalobcu, které směřuje proti rozhodnutí, proti kterému dovolání nie je přípustné (§ 447 písm. c) CSP) odmítl.

16. Výrok o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší soud neodůvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

17. Toto rozhodnutí přijal senát nejvyššího soudu poměrom hlasov 3 : 0.

**Poučení:**

Proti tomuto uzneseníu nie je přípustný opravný prostředek.